

V. Hábel György: A bocsánatkérést 1968-ért mellőzzük!

Negyvennégy évvel ezelőtt, Csehszlovákiát a „Varsói Szerződés” csapatai minden irányból behatolva, megszállták. A moszkvai parancs szerint a magyar Néphadseregnek a földrajzi közelség miatt Szlovákia déli sávját kellett elfoglalnia. Szerintem nem csak ezért, hanem hogy továbbra is gyűlöljenek minket!...

Csehszlovákiának szerencséje volt, mert nem járt úgy, mint mi 1956-ban!... Csehszlovákia megszállása azért volt könnyű, mert az USA itt is olyan biztatást adott Moszkvának már előre, mint hazánk eltaposásában november 3-án Brioni szigetén Titonál...

A rendszerváltás után minden évben kifejezzük a megszállt szomszédunk felé a sajnálkozásunkat, bocsánatot kérünk és magyarázkodunk. Érdekes, hogy 1956 őszén a Bakonyban a szabadságharcosaink elleni csehszlovák akcióért sose kértek bocsánatot... A mi bocsánatkérésünk állami protokoll, diplomáciai kötelezettség, nem a magyar népé! Így szokás ez az Európai Unióban, ahol elvárják, hogy a német náciaktól s Moszkvától elszenvedett megtorlásokért sajnálni kell szegény cseheket...

Miért kell sajnáljuk azt a Csehszlovákiát, amelynek döntő szerepe volt hazánk szétverésében és megalázásában? A cseh emigráció vezetői az első világháború idején még azt is megakadályozták, hogy Magyarország új határait népszavazással alakítsa ki a békekonferencia! T. G. Masaryk cseh elnök szerint: „Ha beleegyezzük, hogy a határokat népszavazással vonják meg, akkor Csehszlovákiát sose tudtuk volna megteremteni!” Inkább legyen szembenállás és gyűlölet az új magyar állammal, mint összefogás és együttműködés! Meg is lett az „eredménye”, mert a náci Németország rövid idő alatt szétverte a francia „Kisantantot”, és ezzel lehetővé vált Európa legnagyobb tragédiájának és pusztulásának, szétbombázásának katasztrófája, amelynek elindításánál az első szlovák állam készségesen részt vett Lengyelország eltaposásában 1939-ben...

Mi magyarok 1938-ban a Bécsi döntéssel, a nyugati Entente hatalmak beleegyezésével csak azt kaptuk vissza Csehszlovákiától, amit ha 1918-ban meghagynak nekünk, még baráti, szövetségi együttműködés is lehetővé vált volna... Ezt követően 1945-1948 között Szlovákiában, pontosabban a II. Csehszlovák Köztársaságban kegyetlen magyar üldözés kezdődött. Allampolgári megvonás, a nyugdíjak beszüntetése, a vagyonelkobzás, a föld „konfiskálása”, iskolák bezárása, kitelepítés, lakosságcsere egyenlőtlen létszám és vagyoni viszonyok közepette, és a legnagyobb szegénye a „demokratikussá” váló Európának, hogy 40 ezer szegény sorsú magyart a szudétánémetek kiüldözése után rabszolgamunkára hurcoltak el télvíz idején, marhavagonokban, cseh gazdák földjére, rabszolgamunkára! Még a nevezetes cseh demokrata és köztársasági elnök Havel szüleinek földbirtokára is.

Kinek volt érdeke a III. Csehszlovák Köztársaság megszállása? Nyilvánvaló, hogy a moszkvai bolsevista vezetés félt a reformok elterjedésétől és a szovjet birodalom felbomlásától. De volt ennek a megszállásnak egy másik oldala is! Erről alig esik szó, pedig ez a lényeg! Az USA-ba a XIX. században kivándorolt szlovák munkásokkal az első világháború vége felé a cseh emigráció vezetője T. Masaryk Pittsburghban megállapodást kötött a Cseh–Szlovák állam létrehozásáról, amelybe a szlovákok egyenjogú társállamként lépnek be. Ezzel a dokumentummal érveltek a csehek Versaillesben–Trianonban. A magyarországi honos szlovákokat azonban nem kérdezték meg, sőt, amikor Károlyi az autonómiát megadta nekik, Prága azonnal megkezdte az ellenakciót. Csehszlovákia 1918. október 28-i prágai kiáltvánnyal úgy jött létre, hogy a valóságban a szlovákok nem kapták meg a beígért társállami státust. Ezért volt oly nagy a csehek és a szlovákok közötti politikai feszültség. A jó állami pozíciókra a cseh légiósok kerültek!

A Varsói Szövetség csapatai behívásában jelentős szerepe volt a szlovák kommunista Husáknak és Biláknak. Moszkvától remélték a szlovákok politikai jogainak érvényesítését. Moszkva emelte Husákot a prágai köztársasági elnöki pozícióba. Első szimbolikus tette volt, hogy Csehszlovákia neve ezek után Cseh–Szlovákia lett. Majd ezt követte a régi szlovák követelés fokozatos érvényesítése, hogy a szlovák iparnak a cseh ipar színvonalát kell elérnie! Prága gazdasági gesztusa volt a Bős-Nagymarosi Vízlépcső beruházás pénzügyi és műszaki megvalósítása is.

Végül ez a folyamat 1992 decemberében érte el a legmagasabb eredményt, amikor a cseh Klaus és V. Mečiar megegyeztek a két állam szétválásában és a valóban önálló Szlovákia 1993. január 1-én született meg. Erre sose kerülhetett volna sor, ha Dubček életben marad, ha

a Brünn (magyar nevén: Böröny) és Pozsony közötti autópályán nem hal meg autóbalesetben oly különleges, sejtelmes módon. Dubček csak a közös állam fennmaradásába egyezett volna bele. Nem tudhatjuk, de valószínű az a vélemény, hogy ezt a szétválást, vagy együtt maradást népszavazással nem merték eldönteni, mert a valószínű többség a társállami státust elfogadta volna. Mečiar azonban bármennyire is bírálja ott is, nálunk is, a történelem a szlovák állam megalapítójának fogja minősíteni és a legnagyobb szlovákok között fogja számon tartani! 76 évi szlovák küzdelem és vágyak beteljesülése neki köszönhető! Van a szlovákok lelkére nagyon jellemző versike: „Írjanak rólunk jót, vagy rosszat, csak írjanak, hogy tudja meg a Világ, él a Tátra és a Duna között egy nép, a Szlovák Nemzet!” Ez ennek a nemzetté válásnak pubertáskori legjellegzetesebb kifejezője! Mi magyarok, miért kérjünk bocsánatot 1968-ért az önállóvá vált Szlovákiától? Ők 1919-1923 között a cseh megszálláskor a cseh katonai közigazgatás dühe miatt, hogy nem örülnek a „felszabadításuknak”, megkezdték a magyarok elleni uszítást és sikeresen átnevelték, az egyébként magyar-szimpatizáns szlovákokat magyar gyűlölővé. Ez ma már szinte minden szlovák vérében és tudatában benne van, az iskolában már így nevelik az ifjúságot, s ha felnőnek és politikusok lesznek, a magyarság elleni érzelmeik uralni fogják felfogásukat, döntéseiket. Érzik, hogy a déli magyarok sávja nem jogosan az övék, állandóan attól félnek, hogy egyszer még visszafoglaljuk, ezért meg kell előzni és a zsákmányt meg kell tartani! Hogyan? A közigazgatást a magyarok ellenében kell kiformalni, egyházi kerületek ne a magyarok szerint formálódjanak, katolikus püspöksége magyaroknak ne lehessen, a magyar munkanélküliség miatt a magyarok vándoroljanak el szlováktöbbségű területekre, az iskolahálózatot a minimálisra kell csökkenteni, a magyar szülőket befolyásolni kell, hogy minél több gyerek szlovák iskolába iratkozzék be, a egyes házasságok a legjobb beolvastói ennek, a szlovák-magyar kettős állampolgárságot nemkívánatosnak kell tenni. Az első halálos áldozata ennek már augusztus 3-án be is következett, a magyar lakosságot taktikus módszerekkel meg kell félemlíteni, az ún. Beneš-i dekrétumokat nem vonják vissza, gróf Esterházy János magyar mártírt nem rehabilitálják. Magyar területi autonómiáról pedig szó se lehet! Az idő majd lassan, de biztosan megoldja ezt, s néhány évtized és magyar már csak mutatóban lesz Szlovákiában... Türelemmel ki kell várni, az Európai Unió a magyar ügyben megalkuvó, tehát élni kell ezzel a kitűnő adottsággal.

Folytassam? Miért kéne ezek után nekünk bocsánatot kérnünk? A csehektől, mert szétverték az országunkat? Emlékszem, amikor egy cseh műegyetemista diákcsoportot szakmailag kísérgettem 1966-ban Miskolcon. A brünni professzoruk azt bizonygatta nekem, hogy csak Moszkvában bízhatnak, mert szörnyű lenne, ha a németek megint visszajönnének. Megkérdeztem akkor tőle, hogy miért rettegnék annyira a németektől? Válasza: „Azért, mert amit a szudétanémetek ellen mi tettünk, azért bosszút fognak állni!” 1968. augusztus 20-án arra gondoltam, hogy vajon most mit érez ez a professzor? Hiszen a megszállásban a német berlini hadosztály is részt vett, mégpedig Prágáig terjedően. Most mit érez a nagy segítője, fővédnöke Moszkva miatt? Az volt akkor is, ma is a véleményem, hogy mindenki azt kapja a történelemtől, amit megérdemel! A csehek mindig oroszimádók voltak, most ők is megkapták! Miért kéne nekünk bocsánatot kérnünk a négy politikai rendszert megélt Csehszlovákiától, az I. Csehszlovákiától, a II. Csehszlovákiától, a III. Csehszlovákiától, a Cseh–Szlovákiától, a Cseh Köztársaságtól és a megszületett Szlovák Köztársaságtól. Egyik se törekedett, hogy az ellenünk elkövetett nagy bűnökért bocsánatot kérjen!...

Budapest, 2012. augusztus 15.

vitéz Hábel György
Budapest